

Slut med kriseforlig - spræng rammen ved OK20 – stem NEJ!

3. marts 2020

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

Hvert år skovler danske virksomheder flere hundrede milliarder ind i profit. Direktørerne belønnes med millioner, mens de arbejdere der rent faktisk skaber værdierne bliver spist af med småpenge.

Når direktøren bliver fyret er det til millionbonus – når du bliver fyret er det til tvangsarbejde på dagpenge.

Arbejdspreset stiger, pensionsalderen stiger og 37 timers arbejdsuge er fortid for mange – hold tempoet til du falder om.

Men sådan behøver det ikke være.

Vi behøver ikke lade direktører og aktionærer løbe med pengene. Arbejderklassen har styrken til at



ændre det – hvis vi står sammen, står fast og forkaster fagtoppens forlig. Forlig der hverken giver ordentlige lønstigninger, ordentlig mindsteløn, ordentlige arbejdsforhold, ordentlig arbejdstid eller værn mod social dumping.

Fagtoppen brænder kontingentpenge af på ja-kampagne for fuld udblæsning, men hvornår er forhandlerne sidst kommet med væsentlige resultater? Fagbevægelsens topfolk og forhandlere kan sagtens anbefale et ja, de bliver nemlig ikke selv ramt – hverken på pengepung eller arbejdsforhold af deres egen forligsaftale med arbejdsgiverne.

Stem NEJ til kriseforligene – få din kollega til at stemme NEJ – få din arbejdsplads til at stemme NEJ. For kun et NEJ kan sprænge rammen.

Angst æder sjæle op

2. marts 2020

”Angst æder sjæle op” er titlen på en film af den tyske instruktør Rainer Werner Fassbinder. Filmen havde premiere i 1974, og titelbudskabet er stadig lige sandt. Det har alle de mest reaktionære propagandister vidst i mange år. Så det kommer jo egentlig ikke som en overraskelse, at vi for tiden bliver dænget til med skrækhistorier om coronavirus.

Af Karsten Jonassen, APK



En grim influenza, der slår ældre og svagelige ihjel, er et årligt tilbagevendende fænomen, men denne gang er det åbenbart meget vigtigt at sprede skræk. Forleden dag, da jeg lige var kommet hjem fra Sydafrika, kastede jeg mig foran fjernsynet bare for at slappe af. Både DR og TV2 fyldte sendefladen op med coronavirus. Også TV-avisen brugte det meste af sendetiden på corona, for så at slutte af med følgende salut: ”Der er dog ingen grund til panik!” Jo tak, de har lige kørt flere skrækudsendelser om emnet.

Men hvorfor er det tilsyneladende meget vigtigt at køre de kampagner? Er det ikke corona, så er det terror, vi skal frygte. Er det ikke terror, vi skal frygte, så er det russerne eller kineserne. Noget af det eneste vi ikke skal tænke på er overgrebene på den almindelige befolkning, krigsoprustningen, den kommende økonomiske krise i det kapitalistiske system, de dårlige overenskomster, de fyrstelige lønninger til over-Danmark osv. Jo, jo Rainer Werner Fassbinder havde fuldstændig ret. Angst æder sjæle op, og angste sjæle er lettere at manipulere med.

Tillader mig lige at vende næsen mod Sydafrika for en kort bemærkning. Apartheid som lov er afskaffet, men den vanvittige sociale ulighed er på ingen måde fjernet. Korruption og nepotisme fungerer upåklageligt med ANC som et af de fremmeste eksempler. Den afsatte præsident, Jacob Zuma, er tiltalt for omfattende korruption og

misbrug af statens midler til eget formål. Desværre er den tidligere så virile og potente expræsident blevet så syg og svagelig, at hans læger har forbudt ham at møde frem i retten, – og så kan man jo ikke komme videre.

Den nuværende præsident, Cyril Ramaphosa, var vicepræsident under Zuma, så han har nok haft en lille viden om, hvad der foregik. Han blev efter det hvide styres fald sat ind i bestyrelsen for ejerkredsen omkring de sydafrikanske guldminer, og da minearbejderne strejkede for bedre løn og arbejdsforhold, var han med til at tage beslutning om at indsætte politi og skyde mod minearbejderne. Adskillige blev dræbt. Dygtig forretningsmand, ligesom mange andre ledende medlemmer af ANC, der virkelig har forstået at mele deres egen kage. I

det store indkøbscenter Eastgate i Johannesburg talte jeg med en yngre sort kvinde, der spurgte mig, om jeg på baggrund af mine ganske mange besøg i landet kunne se, hvor dårligt det gik. Hun håbede inderligt, at det ville vende, men som mange andre sydafrikanere havde hun fuldstændig mistet troen på systemet. Stort tillykke til ANC, der for knapt 30 år siden stod med alle muligheder for at mobilisere det store flertal af befolkningen til gennemgribende politiske, økonomiske og sociale forandringer!

I Frankrig går det også forrygende. Efter måneder med demonstrationer og strejker imod Macrons reaktionære pensionsreform, som han ikke rigtig kan få vedtaget i parlamentet, har han da bare suspenderet det besværlige parlament og indført loven ved dekret. Hokus-pokus, det borgerlige demokrati er en dejlig ting. Makker det ikke ret, så ophæver vi det bare. De kommende dage, uger og måneder vil nok vise, at han ikke kan suspendere befolkningens vrede.

I den syriske Idlibprovins er en hel del tyrkiske soldater blevet dræbt. Stor opstandelse! NATO-landene, herunder naturligvis vasalstaten Danmark, udtrykker uforbeholden støtte til Tyrkiet og en kraftig fordømmelse af det syriske styre. Man kunne jo osse vende det om og spørge: ”Hvad fanden laver den tyrkiske hær i nabolandet Syrien?” Jo, de er fortroppen for det stortyrkiske rige, som Erdogan drømmer om. Ethvert anstændigt menneske må på det kraftigste fordømme den tyrkiske tilstedeværelse i Syrien.

I samme omgang har Erdogan fundet det nødvendigt at skrue lidt på tilskudsknapperne fra EU-landene, som betaler ham for at huse flygtninge, EU ikke selv ønsker at tage imod. At EU og Erdogan selv er med til at skabe flygtningestrømmene vælger man behændigt at overse. Men så har vi da heldigvis en handlekraftig regering i Danmark og en integrationsminister, der kan stå frem i medierne og skabe ro ved at erklære, at han er parat til at trække i ”nødbremse”, hvis det skulle blive nødvendigt. Hvad er det nu for en ”nødbremse”? Ministeren er ikke meget for at konkretisere det, men udtaler dog, at det gøres umuligt at søge asyl ved den danske grænse. Hvor dum tror manden, at vi er?? Handler det mon ikke om meget mere? Handler det mon ikke om at lukke

grænsen for flygtninge? Hvordan gøres det, hvis der står flere hundrede og maser på? Vi ser os omkring i andre lande og får svar på spørgsmålet. Det gøres med rå vold fra politi og militær alle andre steder. Intet under, at ministeren viger udenom et klart svar.

I den forgangne måned har der været talt en del om, at adskillige briter vil søge om dansk statsborgerskab, fordi de frygter for deres ret til ophold i Danmark efter Brexit. I medierne er det endnu et eksempel på, hvor uansvarligt Brexit er. Jamen, jamen, jamen, det er sgu da ikke regeringen i London, der vil lægge forhindringer i vejen for englændernes ophold i Danmark. Det er sgu da EU, der har nogle regler, som står i vejen for

opholdstilladelser. Det er helt klart endnu engang EU, der er problemet!! Ud af EU – jatak!

OK-forhandlingerne kører. Toppen af fagforbundene forhandler med toppen af arbejdsgiverne om vilkårene for folkene i bunden af pyramiden. Og der er meeeeget langt fra top til bund. Det ses tydeligt på de resultater, der foreligger. Elendige resultater. Men det er jo heller ikke toppen, der skal leve med de resultater. Heldigvis er der rigtig mange på gulvet, der ikke vil finde sig i det. De rådne resultater må fejes af bordet. Det kræver kamp – kamp – kamp, og ingen forræderier a la sidste gang, hvor den åh så progressive Dennis Kristensen bekendte kulør og ødelagde kampen.

Høj stemning på Kvinder i Kamps 8. marts i København

20. 9. marts 2020

Stemningen var høj da Kvinder i Kamp i går fejrede kvindernes internationale kampdag i Christianshavns beboerhus i København. Godt 80 voksne og børn havde fundet vej til kvindeorganisationens årlige 8. marts arrangement, der i år bød på både skarpe talere og en perlerække af musikalske indslag med rap, hornmusik, kvindekor, fællessang og kædedans.

Kvinder i kamp gav på kampdagen ordet til en række kvinder fra de kæmpende bevægelser. Marie Blønd fra forældrebevægelsen Hvor er der en voksen talte om kampen for minimumsnormeringer i daginstitutionerne. Kravet er blevet rejst af forældrebevægelsen, der gennem et år har presset politikerne med massive protester for at få flere voksne til vores børn. Marie slog fast, at selvom der nu er ved at være lydhørhed på Christiansborg, er kampen ikke slut endnu, fordi der stadig kun er tale om politikerløfter og papirnormeringer, ikke reelt flere voksne ude i de enkelte børnehaver.



Ulla Curdt, som er aktivist i Næstehjælperne holdt en tale om de reformramtes kamp og slog fast hvorfor kampen mod den gensidige forsørgerpligt stadig er central. Hvis man er gift og på pension eller førtidspension, bliver ens indtægt frarøvet en hvis ens partner tjener penge. Det rammer især kvinder og det betyder reelt at kvinder ikke er økonomisk uafhængige.

Ditte Danielsen er aktiv i beboerbevægelsen aktiv modstand. Hun holdt en tale om kampen mod ghettopakken og kampen for at mennesker blandt

andet i Tingbjerg ikke bliver smidt ud af deres hjem.

Talerrækken blev afsluttet af Marie fra Kvinder i kamp som opfordrede alle kvinder til at gå med i Kvinder i kamp og til at kæmpe for ligeløn, økonomisk uafhængighed og kvindefrigørelse.

Line Kattepine, som er aktiv i Tid til Fred – Aktiv mod krig rappede mod krigen og fortalte om hvorfor antikrigskampen også er en kvindesag. I det hele taget var musikken en central del af

arrangementet. Foruden Line spillede det legendariske orkester Røde Horn og **Søsterkoret**, som er et kvindekor med rødder på Christiania,

løftede salen med sange som La Lega og Sangen om merværdi. Og traditionen tro sang og spillede Lizette Lassen og Esben Just for til fællessang og kædedans.

Der var også masser af plads til hygge og snak de voksne imellem imens de mange dansede eller hyggede sig i børnehjørnet med leg og perleplader

TALE PÅ KVINDERNES INTERNATIONALE KAMPDAG: MARIE FRA KVINDER I KAMP



Tusind tak alle jer der kom forbi Christianshavns beboerhus og fejrede 8. marts med os. Vi bringer her Maries tale:

Tak fordi I alle sammen er kommet i dag og fejrer kvindernes internationale kampdag sammen med os.

En af de fantastiske ting ved 8. marts er jo at vi de sidste 100 år – og mere til har brugt dagen til at give ordet til kvinder der kæmper for kvindernes krav i forskellige bevægelser. Den tradition bærer vi videre i Kvinder i kamp og det er vi stolte af. Kvindernes internationale kampdag har helt fra starten af sat arbejderkvindernes og kamp i centrum

– og det gør vi stadigvæk.

Forleden så mødtes jeg med mine veninder. Flere af dem går arbejdsløse. Og mine ene veninde er både gravid og arbejdsløs. Hun fortalte at hun skulle til jobsamtale og var nødt til at skjule sin mave, for at gøre sig håb om at få arbejdet fordi arbejdsgiver ikke har råd til at ansætte en der er på vej på barsel. Her står vi stadig i 2020 og skal være bekymrede for om vi kan få et eksistensgrundlag hvis vi vælger at blive mødre.

Vi kræver retten til et arbejde og til en selvstændig indtægt uanset livssituation, fordi det er fuldstændig fundamentalt for kvindefrigørelsen at vi er økonomisk uafhængige. Vi skal kunne forsørge os selv og vores børn uanset vores livssituation. Tænk hvis vi ren faktisk kunne leve et kvindeliv uden at frygte ikke at have råd til at forsørge os selv og vores børn.

Lige nu er der overenskomstforhandlinger men på trods af at vi på ingen måde har ligeløn i Danmark så er det end ikke et tema i overenskomstdebatten. Det på trods af at vi i kvindeafdelingerne for alt, alt for lidt i løn.

Hvorfor er det sådan at når de typiske kvindefag; passe børn, gamle og syge nu er livsvigtigt, så bliver lønnen dårligst? Er det bare fordi vi er for

flinke til at bede om mere i løn? Nej det er fordi det der er målestokken i det her samfund det er profit. Det er ikke mennesker. Men det er ikke naturgivent. Det kan vi ændre sammen.

Og nu vi er ved manglende ligeløn: Forskellen i livsindkomst mellem kvinder og mænd – selv i de samme fag – er fuldstændig astronomisk. Blandt andet fordi vores livsindtægt falder hver gang vi får et barn.

En ting er hvor sindssygt hårdt det er at skabe et menneske. Og det endda under helt uacceptable vilkår med for få jordemødre så alt for mange af os bliver traumatiseret af at føde.

Bliver vi belønnet for det? Nej tværtimod sækker vi bagud i livsindkomst. Derfor kræver vi ligeløn! – og det gælder Også lige livsindtægt og lighed i pension.

Vi er lavt lønnede på trods af vi knokler os selv syge. - Tænk hvis vi kunne gå på arbejde uden at blive syge uden at blive slidt ned. Det kræver vi for bedre normeringer i daginstitutionerne at kunne få et kvindeliv til at hænge sammen. Men det kræver også at arbejdstiden sættes ned. Vi er simpelthen nødt til at arbejde mindre for at kunne hænge sammen. Derfor kræver vi at arbejdstiden skal ned. Maks 30 timer om ugen til samme løn.

De lange arbejdstider rammer nemlig kvinder hårdest. Fordi det stadig er sådan i 2020 at vi tager søsterparten af det huslige arbejde. Vi arbejder i gennemsnit 2,5 mere gratis med at passe hjem og børn end mænd gør. Og det er da helt klart et middelalderligt kvindesyn der er skyld i vi stadig er fanget i køkkenslaveriet. Men det betyder bare også at det er os der knokler mest. Vi skal kunne få et kvindeliv til at hænge sammen økonomisk og menneskeligt. Uanset hvem vi vælger at leve sammen med eller ej. Vi skal kunne bo selv og det er stort set ikke muligt i København at have et hjem på en indkomst.

Økonomisk uafhængighed er en forudsætning for vi kan leve i sikkerhed og trykthed uden vold.

Vold i parforholdet – det er et politisk problem ikke personligt. 33.000 lever i partnervold – det er ikke tragedier, det er kvindeundertrykkelse. Og det kan vi stoppe.

Men systemets vold skal også stoppes. Det er også psykisk vold når de vil rive vores hjem ned. Det er psykisk vold når statsministeren truer med at tvangsfjerne vores børn.

Det er psykisk vold når de fjerner vores eksistensgrundlag – og gør den prekær og usikker.

Der er en generel nedvurdering af kvinder. Vi bliver ikke behandlet efter vores værd. Vi bliver ikke lønnet efter vores værd.

Første skridt er at vi går sammen som kvinder og kæmper vores krav i gennem. Vi vil have ligeløn og være økonomisk afhængige. Vi vil have ret til både at kunne arbejde og have børn. Vi vil arbejde mindre og vi vil have at vores børn bliver ordentligt passet på i mens. Og vi vil leve i sikkerhed.

Det kan virke som en lang kamp. Mange af kravene har vi kæmpet for rigtig længe. Men min erfaring er at når vi går sammen som kvinder og bruger vores vrede, og vores sammenhold, så er der ingenting i hele verden vi ikke kan. Lad os tænke på de millioner og atter af millioner rundt om i verden der i aften er samlet ligesom os. Som kæmper mange af de samme kampe som os.

Vi er den halve verden. Og sammen er vi verdens stærkeste kvinder. Vi er ikke ofre. Vi er ikke svage. Vi har sammen kræfterne og styrken og magten til forandre det her samfund.

Det kan virke som en lang kamp. Men min erfaring er at når vi går sammen som kvinder og bruger vores vrede, og vores sammenhold, så er der ingenting i hele verden vi ikke kan. Lad os tænke på de millioner og atter af millioner af kvinder rundt om i verden der i aften er samlet ligesom os.

Vi er den halve verden. Og sammen er vi verdens stærkeste kvinder. Vi har sammen kræfterne og styrken til forandre det her samfund.

Derfor er min opfordring til jer kvinder i aften gå med i kvinder i kamp. Vi mødes hver måned og finder vores styrke sammen. Fordi kvindekampen den er hver dag – og alt kan forandres.

Rigtig god kampdag!

Fordi vi har ret til et bedre liv

– Karin Nicolaisen talte på kvindernes internationale kampdag 8. marts i Odense



Der var livlig diskussionslyst på Kvinder i Kamp's 8. marts arrangement i Odense på Kvindernes internationale kampdag med udgangspunkt i oplægget "Fordi vi har ret til et bedre liv!". En tale ved Kvinder i Kamp og en diskussion der blev krydret internationalt med Elif & Flemmings kulturindslag med tyrkiske sange. Karin Nicolaisen talte:

I sidste uge druknede endnu et barn i Middelhavet. Det kunne have været mit barnebarn. Ud for EU's ydre grænse ved den græske kyst forsørger soldater og Frontex grænsevagter at få de overfyldte gummibåde til at kæntre med brug af bådshænger fra kystbevogtningskibe, ellers ved simpelthen bare at skyde og sejle dem ned.

Da den første dansker fik konstateret Corona virus, indkaldte statsminister Mette Frederiksen Folketingets sikkerhedsudvalg. Men hvordan handler regeringen i forhold til den menneskelige katastrofe, der udspiller sig på grænsen mellem Tyrkiet og EU?

Den socialdemokratiske regering taler, ligesom oppositionen, om frygten for, at en ny migrantkrise med krigsflygtninge, der vil oversvømme landet. Vi har en regering, hvis svar er, at Danmark skal sende

flere politi- og grænsesoldater og militært udstyr til at bekæmpe de tusindvis af mennesker, der er fanget i et magtspil om olie og kontrol over Mellemøsten. I fem år har skiftende regeringer ikke haft andet svar. Det gør os vrede og oprørte. Og så længe vi kan blive det, er vores hjerter ikke blevet til kold kynisme eller frossen frygt.

For det er jo der, magthaverne vil have os hen. At vi kommer til at acceptere, at andre mennesker kan behandles som andenrangs og værdiløse. Det som i høj grad har været kvindernes rolle og forsat er det verden over. Først skal vi tro, at det er folks egen skyld – I kender sangen "at de ikke gider arbejde, at de ikke har holdt sig raske, at de ikke har fået købt ejerlejlighed, private forsikringer og pensioner i tide", "at kvinder selv er ude om det", "at kvinder godt kan lide det lidt råt" osv. Og så skal vi frygte for, at de andre kommer og stjæler fra os, dem fra "ældrebomben", "flygtningekrisen", "horderne af sociale nassere", "kontanthjælpsbøllerne" og ungdomsbanderne". Og til sidst skal vi alle så dukke os eller råbe med i koret mod de der andre, i håbet om at vi selv kan gå fri. Vel vil vi ej. I får os ikke ned med nakken.

Når vi afholder og fejre 8. marts – Kvindernes Internationale kampdag – så er det fordi vi vil et andet og bedre liv. Vil en anden fremtid, end den der er "dagens tilbud". Varedeklarationen er pivfalsk, kemien passer ikke til mennesker og natur og datoen er for længst overskredet. Vi ved, at vi bliver nød til at gøre noget, at kun ved at gå sammen, ved at organisere os bliver vi stærke nok, til at gå op imod strømmen. Det er det, vi har gjort med Kvinder i Kamp, KiK, som vi stiftede sidste år. Nu skal den ramme for alvor fyldes ud. Endnu flere skal høre om vores kvindeorganisation, vide at den findes, være med at udvide og udvikle dagens kvindekamp. Det er der brug for.

Et helt central krav i Kvindekamp 2020 er kravet om en 30 timers arbejdsuge – 6 timers arbejdsdag – med fuld lønkomensation. Det er den eneste kollektive sikring for både kvinder og mænd, ældre

og yngre, småbørnsfamilier og teen age ramte, nedslidte og alle dem uden fast timetal. Eneste kollektive måde at løse det samfundsproblem, at familie, børn og arbejde ikke hænger sammen, men bliver en dagligt maraton. Og hvor en ny generation af kvinder er vokset op til at måtte gå på deltid, få dårligere ansættelse og lavere pension i forsøg på at få familiekabalen til at gå op.

At det både er et fælleskrav og et akut kvindekraft er klart. OK-forhandlerne har skubbet det helt ud af de elendige kriseforlig, som de falbyder. Alene den grund er nok til at stemme NEJ.

Vi har som bekendt fået en socialdemokratisk regering, der ikke bare vandt på løfter om at redde klimaet, men som også blev båret ind af løfterne på at ændre kontanthjælpsreformen og ikke mindst indfører minimumsnormeringer i daginstitutionerne. Ting der vil have enorm betydning for meget store dele af kvinderne. kravene sammen og retter kraverne mod de ansvarlige politikker.

I en fælles udtalelse fra Nei til EU's kvindekonference her i efteråret, hvor KiK deltog, hedder det bl.a.: ”kvinder fra Norge, Danmark og Frankrig står sammen for at forsvare universelle og offentlig finansierede velfærds- og sundhedsydelser af høj kvalitet. Ikke kun fordi vi fortjener det. Men fordi vi har ret til det!”

Vi kan støtte og vise vores solidaritet til kvinderne i flygtningelejrene og dem på flugt, til kvinderne i krigsområderne, ved at vi siger stop for krigene og oprustningen og kræver at vores egen regering trækker sig ud.

Vi kan støtte og vise solidaritet med de underbetalte og undertrykte arbejderkvinder i Indien, Kina, Afrika, overalt hvor monopolerne hærger og kræve stop for det nyliberalistiske arbejdsmarkeds – og sociale nedskæringspolitik globalt og herhjemme. Kræve stop for fattigdommen og dens ødelæggelser, hvad enten det er i Bombay eller Bogense.

Spørgsmål hvor rigtig mange mennesker rundt i hele landet har engageret sig og organiseret aktioner for deres krav.

KiK deltager i disse. Og vi mener det er helt afgørende, at vi omkring minimumsnormeringer holder fast i kravet om at 1:3 og 1:6 gælder hele dagen, hver dag, i alle daginstitutioner, i hele landet. På trods af at der i dag er så få voksne omkring børnene, at det må kaldes for kollektivt omsorgssvigt, har regeringen og dens støttepartier udskudt etableringen af minimumsnormeringer til 2025. Vi kræver dem her og nu. Det samme gælder at de nuværende fattigdomsreformer helt skal skrottes og erstattes af sociale rettigheder uden det ekstreme kontrolsystem, tvangsaktivering og faren for helt at ryge ud og stå tilbage uden at kunne forsørge sig selv.

Vi vil ikke vælge mellem retten til bolig, ældrepleje, sundhed eller børneomsorg. Vi kæder

Hvis vi kræver at den danske regering stopper sin udplyndring af ressourcerne i Grønland og Arktis kan vi vise vores solidaritet med kvinderne i Grønland i praksis. Vi kan kræve at Danmark ikke udnytter klimakrisen til at udplyndre regnskoven i Brasilien og fordriver de oprindelige folk, for at pynte på CO2 regnskabet. Sådant som det sker lige nu på biogasanlæg i København. International solidaritet er handling.

Vi kan kræve stop for volden mod kvinder – Hvad enten det gælder i samfundet, på gaden og i hjemmet. Økonomisk, socialt, fysisk, seksuelt eller psykisk. Det skal stoppes nu.

Vi er en del af en omfattende bevægelse af kvinder over hele verden, der kæmper for deres ret til livet. Vi kæmper for hinanden og for vores fælles fremtid. Sammen med verdens folk og arbejderklasse har vi styrken til virkelig forandring.

God kampdag 8. marts.

Udviklingen af kvindekampen i dag

I anledning af Kvindernes Internationale kampdag 8. marts, og for at fejre arbejderkvindernes kampe og sejre verden over, bringer vi her et udsnit fra beretning til APKs 7 kongres, der blev afholdt i første halvår af 2018. Som om Kvindernes kampdag 8. marts, indstiftet af den tyske marxist-leninist Clara Zetkin, ikke var anledning nok til at bringe denne fremragende passage, kan dertil lægges at APK op til 1. maj i år udgiver bogen "Revolutionens opgaver 2000-2020". Den indeholder APKs kongresdokumenter gennem 20 år i udvalgte, herunder nedenstående tekst

Dorte Grenaa holdt beretningen på vegne af den afgående Centralkomité.

Partiet støtter kvindernes kamp for deres krav og mod den særlige kvindeundertrykkelse i alle dets afskygninger. Kvindeoplysningsmålet er blevet skærpet til en grad, hvor kvinder nu igen begynder at organisere sig. APK har brugt Kvindernes

Internationale Kampdag 8. marts til at samle omkring de aktuelle hovedspørgsmål i kvindekampen.

Arbejderkvindernes kamp for frigørelse kan ikke være klasseløs feminisme. Den kan ikke adskilles fra arbejderklassens samlede kamp, hverken den dagsaktuelle klassekamp eller den revolutionære kamp for socialisme.

Arbejderkvinderne er ikke hjælpeløse ofre, men hovedkraften for at skabe forandring – også for kvinder i andre klasser og lag. Det betyder en kvindebevægelse, der tager fat om hele spekteret af kvindelivet – ligeløn, børn, bolig, pension, uddannelse, arbejde, social sikring, offentlig velfærd og sundhed, diskrimination, vold mod kvinder, sexisme, kamp mod krig og racisme.

Arbejderkvinderne i dag er kvinderne i industrien, både den traditionelle og hele den voksende service-industri med bl.a. rengøring hos ISS. Det er buschaufføren, parkeringsvagten, hotelpersonalet, sosu-hjælperen og -assistenten eller sekretæren, for at nævne nogle fag.

Arbejderkvinderne udgør størstedelen af de 100.000, der holdes ude af det ordinære

arbejdsmarked – de tvangsaktiverede på kontanthjælp og sygedagpenge, de arbejdsløse og førtidspensionisterne. De udgør flertallet af de pensionister, der kun har deres folkepension at leve af. Og de er blandt de unge, der aldrig kommer ind i ordinær uddannelse og arbejde, men udelukkes på forhånd. Pædagogens, folkeskolelærerens og sygeplejerskens livs og arbejdsforhold ligner mere og mere arbejderklassens kvinders med proletarisering af grupperne med de mellemlange uddannelser, med usikre ansættelser, uligeløn, stadig mere pressede arbejdstider og arbejdsforhold, stadig færre offentlige kollektive velfærds- og omsorgsordninger, der kan få familie og arbejdsliv til at hænge sammen og sikre værdige børne- og ældrelev.

I dag er der den højest uddannede generation af unge kvinder nogen sinde. De har fortsat dobbeltarbejde og må arbejde hårdere end deres mandlige kollegaer for at holde fast i arbejdsmarkedet. En voksende andel af nye generationer kommer aldrig ind på arbejdsmarkedet, men regnes blot som arbejdskraftreserve. Uligeløn går den forkerte vej, efter 100 års protester. Kvindeundertrykkende reklamer og opfattelser stikker igen sit reaktionære hoved frem. Alt sammen er det et udtryk for, at de reformistiske strategier om, at kvinder kunne uddanne sig til ligestilling, eller at holdningsændringer kunne frembringe den, har spillet fallit, ligesom den gamle strategi om, at en seksuel omvæltning og identitetsomvæltning er vejen til frigørelse.

Det er en erfaring i den revolutionære kvindebevægelse, at det er nødvendigt at kæmpe sammen og ikke alene. At der er brug for en selvstændig organisering/organisme, hvor kvinder sammen kan støtte hinanden, udvikle sig, græde og le sammen, hente fælles energi og kræfter til at stå imod alt det, man er oppe imod i klassekampen. Hvor kvinder lærer at stole på sin egen styrke og egne kræfter – også når det gælder klassekamp og samfundsforhold. Det kræver en organisering, man kan føle sig tryk i, hvor alle bidrag er vigtige og tæller med, og hvor det er arbejderklassens solidaritet og handling, der tæller. Partiet støtter, at der dannes en sådan kvindeorganisation.

Danmark hjælper EU med at skyde på flygtninge

6. marts 2020

Flygtninge står igen ved de bulgarske og græske grænser og beder om asyl i EU-landene. Men EU erklærer at de, "med alle midler" vil afvise alle som illegale grænseløbere. Det betyder at gummibåde bliver beskudt og kvinder og børn smides i havet, med Danmark som medskyldig.

I sidste uge stødte den tyrkiske besættelse af Syrien på modstand, og nogle tyrkiske soldater blev dræbt. Det blev brugt som anledning til at afbryde aftalen med EU, og åbne grænserne for flygtninge til at krydse fra Tyrkiet til resten af Europa.

Myndighederne i Grækenland har på en lille uge allerede stoppet 24.000 mennesker i deres desperate forsøg på at komme væk tyrkiske lejre og krigszonen i Syrien. Hundredvis af flygtninge sidder fast i et ingenmandsland, mens de bruges i det magtpolitiske spil.

Grækenland har i denne uge bedt EUs grænseværn, Frontex, om hurtig hjælp til at opretholde grænsen mod Tyrkiet i det Ægæiske hav, Danmark bidrager allerede med to patruljebåde til overvågningen af EUs ydre grænser. Bådene patruljerer i farvandet ved den græske ø Kos, og er dermed blevet en aktiv part i den humanitære krise.

Forsvarsminister Trine Bramsen (S) besøgte onsdag de danske styrker i det græske farvand. Her fortalte mandskabet, at de for nylig har trukket sig tilbage fra direkte indgriben, da de ikke havde hjemmel til udføre de græske ordrer om at sætte flygtninge tilbage i vandet. Nu agerer danskerne i stedet øjne



og ører for den græske kystvagt, der så tager sig af det beskidte arbejde.

Tyrkiet har i årevis villigt spillet med på alle andre imperialisters angreb på Syrien, og det seneste år har landet spillet en hovedrolle i at holde krigen kørende. I baggrunden har Nato og EU-landene understøttet og finansieret Tyrkiets åbenlyse brud på international lov og humanitære principper. Men er altså heller ikke selv blege for at overtræde internationale konventioner om beskyttelse af flygtninge og krigsfanger.

I Danmark har skiftende regeringer, dels deltaget militært i angreb på Irak og Syrien og Afghanistan, dels finansieret diverse militser og kaldt det udviklingsbistand, dels sendt danske ungdomsforbrydere direkte fra fængslerne til et job som lejesoldater for forskellige islamistiske fascistorganisationer i regionen. Den fromme danske statsmagt er direkte medskyldig i at regionen de seneste mange mange år er gået fra asken til ilden. Det er håbløst løgnagtigt at påstå andet.

I 2013 fortalte de udsendte soldater Høgni og Brian til KPnet TV, hvordan det var næsten uvirkeligt at se hvordan den danske regering og udenrigsminister Villy Søvndal fra Socialistisk Folkeparti, omfavnede de terrorister der siden 2011 havde kæmpet mod regeringen i Syrien. Da det var selv samme strømninger som de selv og andre danske soldater var gået i krig med i Afghanistan, mange med livets som indsats.

I 2014 blev de fleste såkaldte oprørsgrupper samlet under en fælles hat der kaldte sig Islamisk Stat, og de lov til at besætte store dele af Syrien og Irak. Bl.a. faciliteret af Tyrkiet, der villigt agerede våbenbro, rekrutteringskontor, og aftager af olie og stjålne antikviteter. Det gav anledning til næste fase i krigen mod Syrien, hvor USA og andre lande startede en luftkrig mod IS, i både Irak og Syrien. På jorden agerede kurdiske militser fodfolk, og sejrede til sidst. Men kun for at møde en ny modstander i Tyrkiet, der det seneste år har invaderet Syrien, i takt med at USA trak deres luftstøtte tilbage.

Den syriske borgerkrig var fra begyndelsen en stedfortræderkrig, en krig hvor alle i regionen, og USA og EU-landene, sendte penge og våben, og trænede alle der lovede at de ville slås mod Assad-styret. Det var en uhyrlig krig, der har udløst en gigantisk flygtningestrøm, ikke kun syrere, men alle de der tidligere var flygtet til Syrien måtte nu flygte igen. Flygtningen fra Israels mange krige mod Palæstina og Libanon, flygtningen fra USA og villige landes bombing og besættelse af Irak. En krig som kun er optakten til den næste krig om magten i Mellemøsten, en ny krig mod Iran og Rusland og hvem der ellers står i vejen for EU og Natos imperialistiske dagsorden.

Svaret på de mange års katastrofale krige er i virkeligheden ganske enkelt: Imperialistmagterne skal trække deres tropper og våben og terrorfinansiering ud af regionen. De skal betale krigsskadeserstatning til alle lande de har smadret, og de skal naturligtvis hjælpe flygtninge med at få husly og sikkerhed og mulighed til at genopbygge deres lande.

Som det ses, så fejler den danske regering på alle disse punkter. Den nægter at hjælpe med at give flygtninge sikkerhed og husly. Den fortsætter med at donere selektiv humanitær hjælp til parter i borgerkrigen mod Syriens regering. Karakteren af de ulovlige krige anerkendes ikke, det påstås at de bomber der er smidt er en hjælp, så der skal ikke betales erstatning. Og ikke mindst så deltager Danmark stadig i besættelsen af Irak og Afghanistan, gennem våbenstøtte og NATOs træningsmissioner.

INFO:

Regeringen tilbyder yderligere bidrag til at beskytte EU's grænser

Forsvarsministeriet 4. marts 2020

I 2020 bidrager myndigheder inden for Forsvarsministeriets ressort med følgende kapaciteter til EU Frontex Joint Operations:

Et køretøj med termisk udstyr fra Kystredningstjenesten i ca. 180 dage indsat til støtte for Joint Operation Poseidon i Grækenland på den græske ø Kos.

Et fælles patruljebådsbidrag mellem Forsvaret og Rigspolitiet i hele 2020 indsat til støtte for Joint Operation Poseidon i Grækenland på Kos.

Et Challenger-overvågningsfly i ca. 30 dage i februar 2020 indsat til støtte for Joint Operation Poseidon i Grækenland på Kreta.

Forventeligt et Defender-fly fra Hjemmeværnet i en eller to måneder.

Personelbidrag med ca. 6.000 indsættelsesdage (ca. 25 årsværk), der primært består af personel, der optager fingeraftryk på ankomne flygtninge og migranter i hhv. Spanien, Italien og Grækenland. Som en del af personelbidraget udsender Forsvaret også ca. 5 tolke og en presseofficer.